

Klaus Zambiasi

Mesačný úsmev
založený na skutočnom príbehu

Klaus Zambiasi

Mesačný Úsmev

Mesačný Úsmev:
ISBN 978-8-87-304111-5

Аннотация

Pútavý a dojímavý román, z prostredia Južného Tirolska 70-tych, 80-tych a 90-tych rokov, vyrozprávaný podľa skutočného príbehu. Joe, ktorého už od malička fascinuje Mesiac, dokáže vnímať vône a pocity, ktoré nie sú prístupné všetkým. Ako dospieva, začína chápať, že veci okolo neho nie sú vždy také, akými sa javia. So svojou rodinou v horách, žije šťastné detstvo, ale osud mu stavia do cesty rôzne prekvapenia a pomaly mu odhaľuje tajomstvá, ktoré ho privedú k hľadaniu pravdy, a ďalšie, ktoré má sledovať a vyriešiť. Nechce sa vzdať, chápe hodnoty života, pomocou svojej inteligencie a irónie sa pokúša zmeniť nepriazne osudu v niečo pozitívne, premeniť ich v malé radosti. Nakoniec pochopí, že láska, priateľstvo a mesačný úsmev sú veci veľmi dôležité.

Содержание

Index	7
Preložil podľa názvu:	8
Názov knihy	9
OBSAH	11
Televízne noviny	12
Náš domček	15
Nečakaná návšteva	23
To som nečakal...	32
Конец ознакомительного фрагмента.	46

Klaus Zambiasi

Mesačný úsmev
založený na skutočnom príbehu

Klaus Zambiasi

Index

- 1 [Preložil podľa názvu:](#)
- 2 [Názov knihy](#)
- 3 [OBSAH](#)
- 4 [Televízne noviny](#)
- 5 [Náš domček](#)
- 6 [Nečakaná návšteva](#)
- 7 [To som nečakal...](#)
- 8 [Portobello](#)
- 9 [Vôňa domova](#)
- 10 [Najdlhšia noc](#)
- 11 [Zvyk](#)
- 12 [Kemping](#)
- 13 [Sedliacka česť](#)
- 14 [Nedeľné ráno...](#)
- 15 [Víkend mimo mesta](#)
- 16 [Magické noci](#)
- 17 [Deväťdesiate roky](#)
- 18 [Dobodala trojročné dieťa](#)

Klaus Zambiasi

Mesačný úsmev

Klause Zambiasiho

Preložil podľa názvu:

„ **Il sorriso della luna** ”

Prekladateľ – Iveta Valkovičová

Názov knihy

Mesačný úsmev

Autor:

Klaus Zambiasi

Prvé vydanie

ISBN:

978-88-91117-77-9

© 2013 - Klaus Zambiasi

Druhé vydanie

ISBN:

www.traduzionelibri.it

klaus.zambiasi@hotmail.it

[https://www.facebook.com/pages/Il-sorriso-della-](https://www.facebook.com/pages/Il-sorriso-della-luna/280964142044100?ref=bookmarks)

[luna/280964142044100?ref=bookmarks](https://www.facebook.com/pages/Il-sorriso-della-luna/280964142044100?ref=bookmarks)

VŠETKY PRÁVA VYHRADENÉ

Výroba akýmikoľvek prostriedkami, aj čiastočná, je povolená len na základe predchádzajúcej písomnej autorizácie autora

Tvoja myšlienka, tvoja myšlienka

Nevzdávaj sa, bráň svoju myšlienku!

Pamätáš sa, keď sa rodila tvoja pieseň

A nádej mala tvoje oči?

Vyhráš, len to musíš chcieť

Nedaj si zobrať roky tvojho života!

Modré z neba možno dostáva zmyselaž teraz

Zastav lásku, nenechaj ju odísť...

Tvoja myšlienka - Renato Zero

Vyzývam hviezdy, pozerám tam hore

Ale v rieke nás dvoch už všetko odplávalo

Moja túžba, tvoj obraz

Pokojná krajina, kedysi plná kvetín

Sedím uprostred noci a chcem na teba ešte raz volať

Kreslím na zem tvoje meno, do tvojej žiary

Budeme sa navždy milovať, aj potom keď už nebudeme...

Sedím uprostred noci a príroda okolo mňa

Mi pripomína lásku, moju mladosť

Budeme sa milovať navždy, aj potom keď už nebudeme...

Tvoje telo je myšlienka, aj potom keď už nebudeme...

Venované mojej starej mame

OBSAH

Televízne noviny	6
Nečakaná návšteva	11
To som nečakal...	16
Portobello	23
Vôňa domova	27
Najdlhšia noc	33
Zvyk	43
Kemping	48
Sedliacka česť	56
Nedeľné ráno...	62
Víkend mimo mesta	64
Magické noci	67
Deväťdesiate roky	75

Televízne noviny

Sedemdesiate roky. Je 20.03. Jeden aprílový večer. V čiernobielych televízore, na chladničke v miestnej krčme, na prvom programe, vysielajú správy.

Paul McCartney práve na tlačovke, spoza záplavy mikrofónov, oficiálne oznámil rozpad skupiny Beatles, šokujúc tak milióny fanúšikov po celom svete.

Vo všetkých národných a medzinárodných televíznych správach je táto udalosť na prvom mieste; ukazujú scény zúfalstva mladých ľudí, dievčat a žien, všetkých vekových kategórií, ktoré trúchlia a nariaekajú za svojimi idolmi.

Na stene v miestnosti, kde by sa dal dym z cigariet krájať nožom, visí zopár klasických obrazov, zobrazujúcich zátišia.

Dedko s bielou bradou a fajkou v ruke vyzerá ako námorník. Stretnúť ho tu, v malej dedinke v Dolomitoch, je trochu bizarné. Oslavuje víťazstvo futbalového mužstva Gigiho Rivu z Cagliari, ktoré sa chystá získať svoj prvý titul v histórii. Skalní "štamgasti" pri stoloch hrajú karty pri pohári červeného.

Vo vzduchu cítiť zvláštnu, neočakávanú atmosféru. Niektorí otcovia rodín sa vracajú domov k svojim blízkym.

Správy v televízií o ôsmej prinášajú aj správu o kozmickej lodi Apollo 13, ktorá nedávno vzlietla z kozmickej základne Cape Canaveral na Floride a mieri na Mesiac. Dostala sa na vesmírnu obežnú dráhu, ale v momente keď mala pristáť na

Mesiaci, nastali technické problémy a pristátie sa nepodarilo. Udalosť je vysielaná po celom svete a všetci televízny diváci ju sledujú so zatajeným dychom. Zdá sa, že traja astronauti na palube sa nebudú môcť vrátiť z vesmíru. Riskujú hrozný koniec v živom televíznom vysielaní, ak nebudú schopní opraviť škody na palube lode, načas sa vrátiť na Zem a pristáť bezpečne v Tichom oceáne.

Zdá sa, že v týchto dňoch na aprílovom nebi nastalo nejaké podivné a obzvlášť nepriaznivé astrálne spojenie. To si určite myslel aj pán Remo, keď mu povedali, čo sa stalo toho večera v jeho dome. Ako zvyčajne bol v miestnej krčme s kamarátmi a hral karty; iste ako vzorný manžel mal byť doma a večerať spolu s rodinou. Ale viete ako to chodí, ešte jedno kolečko potom ďalšie, potom výhra a ... takto vám prejde čas, ani sa nenazdáte.

Bolo mu tam dobre. Až pokiaľ sa k nemu nedostala tá nepríjemná správa. A potom prišiel ten šok... Nemá už ani silu a odvahu, aby sa vrátil domov, Remo nemohol vedieť a ani domyslieť, čo ho čaká keď sa vráti domov.

Jeden z kamarátov mu ponúkne, aby uňho prespal aspoň prvú noc, ale aj ďalšie,

ak bude potrebovať. Remo príjme ponuku veľmi rád; priatelia sú často ako záchranné lano, o ktoré človek môže zachytiť a nájsť trochu úľavy v takýchto ťažkých chvíľach.

Neďaleko odtiaľ je veľký zmätok, trma-vrma, nie je jasné, čo sa stalo. Uprostred noci vidieť modré a červené majáky. Postava v bielom plášti splýva s davom, skoro ako by sa len prizerala,

nevie či má odísť alebo sa zmieriť s tým, čo jej diktuje jej zdravý rozum.

Staršia žena, neverí vlastným očiam a zúfalo sa snaží postarať sa o svoju mladú dcéru, zatiaľ čo niečí život sa práve končí.

Náš domček

4 roky a 90 dní potom...

Slzy sú padajúce hviezdy, ktoré prichádzajú z nekonečného skrytého vesmíru, ktorým je naša duša. Zriedkakedy plačeme od radosti. Väčšinou preto, že sme smutní, stále však je to preto, aby sme dali priechod silným emóciám.

Párkrát sa mi stalo, že som prežíval dve protichodné emócie, plakal som a pritom sa mi chcelo smiať. Neprestával som plakať, aj keď som chcel. Potreba plakať bola silnejšia. Chcel som vysvetliť priateľom z detstva, že sa nič nestalo, ale čakalo sa mi a pritom sa mi chcelo smiať.

Som Joe, najmenšie dieťa v rodine a mám len 4 roky. Sedím tu doma, na verande, a pozerám sa uprene na hviezdy na augustovej oblohe, intenzívnej a jasnej, oblečenej do kobaltovo-modrých šiat.

Tu v horách, vo výške nad 1000 metrov, nie je táto očarujúca scéna nič výnimočné. Zdá sa mi, že hviezdy sa dajú dosiahnuť rukou, také sú jasné. Masív Sciliaru žiari pod mäkkým svetlom mesiaca v splne.

Pod nosom cítim ľahký závan, voňajúci čerstvou, práve pokosenou trávou z lúk,

vysušenou pod horúcim denným slnkom. Magická vôňa má chuť slobody a divosti. Myslím, že tento pocit má relaxačnú a regeneračnú moc a zároveň ako by ma liečil. Vľavo hore sa

týči veža s orlojom, symbolom našej dediny. Z diaľky ma volajú pouličné svetlá a hudba z dedinskej slávnosti sa šíri tmou a mieša sa so spevom cvrčkov a cikád na lúkach pod dedinou.

Spev cvrčkov na večerných, a ešte viac na nočných lúkach, mi spôsobuje radosť, prináša pokoj a pocit šťastia. Je ako koncert pod holým nebom.

Príroda nám ukazuje svoju harmóniu, súlad a aj my sa snažíme s ňou splynúť. Nedefinovateľný pocit slobody a dobrodružstva, až sa mi chce zaspáť na lúke pod hviezdami.

Zrazu mám pocit, že tieto moje chútky musia počkať... V tichu počujem kroky mamy Barbary, sprevádzané vŕzganím suchého, ošliapaného dreva podlahy na verande.

„Pod', už musíme ísť spať.“

„Tak dobre, už len 5 minút. Pod' sa so mnou pozeráť na Mesiac a na hviezdy.“

„Pod', sadni si tu na moje kolená“ a obalí ma svojou náručou «cheek to cheek», cítim na sebe jej mäkké líčka.

Mama Barbara je dobrá a nežná matka, má mäkké líčka, také ako mala moja stará mama. Má veľmi rada deti a vie to s nimi. Je stelesníím materskej lásky a roľa matky jej padne ako uliata. Keď som v jej náručí cítim sa ako keby som bol zababušený do teplej deky a nič viac mi nechýba. Teplá náruč môže často dať oveľa viac ako slová či lieky, môže tebou otriasť alebo ti môže dať pocit vnútorného pokoja, to záleží len na stave tvojej mysle, od toho, čo práve potrebuje tvoja duša.

So svojou rodinou žijem na malej horskej farme, na úpäťí

hory Sciliar. Máme rôzne domáce zvieratá. Kravy, ovce, dva kone, zajace, sliepky, ktoré nám zabezpečujú obživu. Stará sa o ne najmä otec Karl. Tu v Castelrotto sa život odvíja svojim pravidelným tempom, v plnom súlade s prírodou, ktorá určuje deň čo deň jeho rytmus. Ráno, slnko najprv pomaly vykukuje spoza štítov Sciliaru, aby potom osvietilo v plnej kráse celú dolinu. Večer, trvá západ slnka veľmi dlho. Až pokiaľ sa slnko úplne neodoberie na odpočinok za vzdialené pohoria, v nebi nad Bolzanom a Meranom.

Mám aj jedného brata, Oswalda, ktorý má 7 rokov a jednu sestru, Waltraud, desaťročnú, tá je najstaršia. Keď sa môj brat Oswald a moja sestra Waltraud vrátia zo školy a urobia si úlohy, často sa spolu hráme. Oswald je tak trochu môj veľký brat-ochranca. Waltraud je zasa ako moja druhá mama. Pomáha často mame Barbare pri domácich prácach a Oswald zasa pomáha otcovi Karlovi pri práci s dobytkom.

Pravdupovediac aj ja niekedy pomáham, aj keď len tak pre zábavu. Veľa sa vypytujem, som veľmi zvedavý a baví ma tento vidiecky život. Pred pár dňami, som pomáhal Oswaldovi so senom. Zhadzovali sme ho zo stodoly dolu do maštale cez dieru v podlahe, cez ktorú sa spúšťa priamo do kŕmidla. Spolu so senom som skončil dolu v maštali, pri kŕmidle, aj ja. Kravy sa na mňa pozerali ako na zjavenie a pritom prežovali to svoje seno.

V letných mesiacoch, ako teraz v auguste, trávime celé dni na lúkach a zhrabujeme seno. Ja sa najviac zabavím keď môžem behať a skákať po hriadkach so senom ako malé žriebä. Často

sa hrávam so žabkami, niektoré dokážem aj zobrať do ruky a priniesť ich k nám do záhrady, aj keď mi nakoniec aj tak niekam utečú. Veľmi sa mi páči, keď môžem sledovať ako Karl kosí motorovou kosačkou. Napodobňujem zvuky kosačky, Karlovu gestikuláciu a vdychujem vôňu benzínu. Je oranžovej farby, ako by to bol pomarančový sirup. Mama Barbara má po chvíli už dosť môjho napodobovania:

„Kedy už konečne prestaneš s tým “Eň, Eň, Eň”, daj už pokoj, prosím Ťa.“

Je mi ľuto, že sa jej to nepáči a tak pokračujem potichu, aby ma nebolo počuť, alebo len tak naprázdno otvárať ústa.

Náš domček je jednoduchý, má už svoje roky, ale vyzerá ako jeden z tých rozprávkových domčekov, ako Perníková chalúpka.

Má verandu, z ktorej je vidieť voňajúce lúky pod domom. Neďaleko je kostolík a malá križovatka poľných ciest, ktorá vyzerá ako malé námestie alebo stred dediny.

Pre nás, deti, je to niečo ako dvor, kde sa spolu stretávame a hráme, keďže všetky domy sú postavené viacmenej dookola. Niektorí naši susedia majú aj 7-8 detí. Dokopy nás, detí, bude tak zo tridsať.

Stodola a maštaľ stoja asi 500 metrov od domu. Pri dome máme malú kvetinovú záhradku, s krásnymi kvetmi a so záplavou slnečníc, ktoré mama Barbara s láskou pestuje. Ja jej samozrejme pritom, povedzme, pomáham. Takisto máme aj potôčik. Je veľmi zábavné hrať sa v ňom, vždy keď idem okolo dostanem chuť vypíť všetku tu studenú vodu a osviežiť sa. Alebo

skočiť do nej hlavičku z dreveného mostíka.

Žblnkot potoka je počuť hneď ako otvoríme okná. Je príjemný pre ucho, ale aj pre nos. Ráno ale aj večer pri súmraku, plnými pľúcami môžem vdychovať svieži vzduch vanúci od potoka.

Keď pozorujem jemnú hmlu, ktorá sa dvíha z doliny na úpäť Sciliaru, je to ako by sa dvíhala opona v divadle a začínalo predstavenie.

Takéto miesto ponúka nekonečné možnosti pre hry, zábavu a vtipkovanie. Pomáha rozvíjať fantáziu a tvorivosť.

Ako naša zvonica, ktorá je tak trochu náš hlavný štáb. Je už dlho nepoužívaná, ale pre nás to nie je problém. Môžeme vyliezť hore, na zvonicu, a pokochať sa vyhliadkou na naše teritórium, keď sa nám zachce.

Sme dosť chudobní, ale predajom mlieka a občas aj nejakého domáceho zvieratá, dokážeme prežiť. Peniaze však nestačia na obživu pre každého, a tak si mama Barbara berie deti rôzneho veku do opatery, na rôzne dlhé obdobia, ktoré môžu byť niekoľko týždňov ale aj niekoľko mesiacov, hlavne v lete. Takto si ešte trochu prilepšíme.

Deti potrebujú buď dočasný domov, alebo len nemajú kde stráviť letné prázdniny. Väčšinou však majú všetky deti problémy doma, v rodinách, ak pravda nejakú rodinu majú. Tu, u nás, nájdú útočisko a hlavne lásku, ktorú tak potrebujú, zatiaľ čo čakajú, že sa im situácia doma zlepší, alebo že nájdú nejaký iný domov.

Môžete si to predstaviť tiež ako parkovisko alebo sklad

stratených balíkov, ktoré čakajú na doručenie.

Pamätám sa, minulý rok, bolo tu jedno blondávé dievčatko, Eva. Bola tu na krátku dobu, veľmi zlatá, mala problémy s rúčkami. Jej stará mama z maminej strany mala problémy s pitím. Bola opitá, keď sedela s dievčatom pri kachľovej peci. Chcela mu zohriať ruky, a tak jej ich položila na rozpálenú platňu. Spálila jej obe dlane.

Tak sme ju minulý rok vzali sem k nám, do hôr, aby sa trochu zotavila a nemyslela na to, čo sa jej stalo.

Chúďa. V tom čase sme sa spolu hrávali, obyčajne na malom námestí. Ja som sa hral s mojim najobľúbenejším autíčkom, malým, žltým, vyblednutým Chrobákom a ona so svojimi bábikami.

Jedného rána sme sa hrali na dvore. Sedeli sme na zemi, pozerali na seba a odrazu sa nám tváre k sebe priblížili a pobožkali sme sa. Bol to nevinný bozk, ale plný citu. Cítil som neskutočnú radosť, spomínam si na to tak dobre... Asi som sa vtedy zamiloval.

O deň neskôr som zistil, že som nechal svojho Chrobáka na dvore na zemi. Nejaké auto mi cezeň prešlo a rozmliaždilo ho. Urobilo mi z neho kabriolet.

Niekoľko dní potom muselo dievčatko odísť. Prišli si po ňu jedna pani a pán a zobrali ju preč. Bol som z toho veľmi smutný. Pomyslel som si, «človek sa ešte ani poriadne nezamiluje a už ti tvoj milovaný zmizne.»

Dúfal som, že sa vráti. Stále som sa vracal na to isté miesto

hrať sa s mojim Chrobákom, aj keď zničeným, ale pripomínalo mi to čas strávený s ňou a náš bozk.

Bohužiaľ, už som ju nikdy viac nevidel a nepočul som o nej. Dúfam, že sa má teraz dobre. Bolo by pekné, jedného dňa ju stretnúť, možno niekde veľmi ďaleko, človek nikdy nevie. Utešujem sa aspoň touto nádejou.

Keď sa niektorý z týchto našich "bratov-dobrodruhov", musí vrátiť do svojej pôvodnej rodiny alebo niekam inam, sme z toho vždy všetci tak trochu smutní. Čím dlhšie sú s nami, tým viac sa k sebe pripútame. A najmä mama Barbara sa veľmi ťažko lúči s týmito deťmi, často veľmi nešťastnými. Je kvôli tomu veľmi užialená, často plače. Ak by si mohla vybrať, tak by si ich všetky najradšej nechala u seba.

Trápi ma, keď ju takto vidím. Pokúšam sa ju nejako utešiť, keď plače a niekedy sa mi to aj darí. Máme sa veľmi radi a musím priznať, že v tejto smutnej chvíli je aspoň niečo pozitívne. Ja tu môžem zostať s ňou a s našou rodinou.

Aby som si bol istý, že je tomu tak, často sa jej pýtam:

„ Je to pravda, že môžem zostať navždy tu s tebou a s ostatnými? Budem ťa utešovať vždy keď budeš chcieť a ty zas budeš utešovať mňa.“

Odpovie mi s melancholickým úsmevom:

„ Samozrejme, miláčik, ak odídeš preč aj ty, čo tu budeme bez teba robiť?“

Niekedy je však aj dosť ťažké podeliť sa o všetko s ostatnými deťmi. Občas, sa vyskytne nejaká žiarlivostná scéna alebo niekto

niečo závidí, ale myslím, že je to normálne. Takto sa vlastne naučíte spolunažívať s ostatnými.

Tieto miesta sú prekrásne a neviem si nijako predstaviť, že jedného dňa by som mal odtiaľto odísť. Táto myšlienka ma veľmi trápi. Často mám akési predtuchy a obávam sa, že omylom, alebo len tak zo zábavy niekto príde, a zoberie ma odtiaľto preč.

Bol som už unavený a v náručí mamy Barbary sa mi chcelo spať. Zaspal som jej na kolenách a hviezdy na nebi som už nevnímал. Zobral som si ich so sebou, do svojho sna, spolu so sladkým úsmevom mamy Barbary.

Nečakaná návšteva

Ráno potom...

Oswald vstal dnes ráno skoro. Vybral sa s Karlom na lúky hrať seno. Došlo mi to, keď som videl jeho posteľ, v našej spoločnej izbe, prázdnu.

Waltraud je už v podstate slečna a spí vo svojej vlastnej izbe.

Odrazu ma príde zobudiť mama Barbara, ale ja som už hore a ledva čakám, že konečne vstanem. Neviem prečo, ale v lete obyčajne, len čo uvidím prvý slnečný lúč, musím vstať a ísť von na vzduch.

Inak som veľký spáč. Prehadzujem sa v posteli z jednej strany na druhú, než vstanem. Ako naše futbalové mužstvá keď sa im nechce hrať na konci polčasu alebo stretnutia.

Predstavujem si raňajky s Barbarou, ktoré na mňa už čakajú. Čerstvý chlieb, obrovský, biely a chrumkavý, nakrájaný na hrubšie plátky.

Mäkučký chlieb s maslom a domácim džemom a samozrejme s čerstvým mliekom od našich kravičiek, s troškou Nesquiqu.

Je krásny a jasný slnečný deň, nebo je také čisté a jasné, ako len v auguste môže byť. A možno sa blížime už ku koncu mesiaca, k prvým septembrovým dňom.

Barbara mi s radosťou oznámi:

„ Vieš, že nás príde navštíviť stará mama? Nič som ti zatiaľ nepovedala, chcela som ti pripraviť prekvapenie.“

„Jej, to je super, príde stará mama z Bolzana. Vedel som, že dnes bude krásny deň. Hneď som to vedel, len čo som otvoril oči a uvidel slnko, ako sa prediera do mojej izby.“

Nečakal som to, fakt ma prekvapila. Keď príde moja stará mama, obyčajne o tom viem niekoľko dní vopred, tentokrát však...

Zhruba každé dva týždne, v nedeľu, ale niekedy aj cez týždeň, napríklad v utorok, sa náš dom a moje srdce oblečú do sviatočného šatu. Ihneď po raňajkách jej bežím naproti na zastávku autobusu, aby som nezmeškal a mohol ju čo najskôr objat'.

Ak príde načas, tak je tu o 10-tej. Vždy z úzkosťou čakám na tú chvíľu. Vidím prichádzať autobus, čakám a poskakujem. Príde na zastávku, zastaví a počuť zvuk otvárajúcich sa dverí, priateľský a uchvacujúci, tgssschhhh. A potom sa dvere zas zavrú, tgssschhhh toc.

Autobus znovu odchádza, trochu námahavo, a vypustí kúdoľ bieleho dymu. Odrazu sa objavia strieborné vlasy mojej starej mamy a jej nežný, podmanivý úsmev, ktorým si ma ihneď získa.

Vždy mi niečo donesie, ale najkrajší darček je stále ona sama. Na ceste domov jej pomáham s taškou a vyrozprávam jej najčerstvejšie novinky. Stúpame hore do mierneho kopca, a potom z prvej zatáčky vidieť už náš dom. Je krásne kráčať ruka v ruke po poľnej cestičke a v diaľke vidieť mamu Barbaru, ako nás víta.

Keď som medzi nimi a počujem ako debatujú a hovoria o

mne, o huncútstvach, ktoré vystrájjame s Oswaldom a ostatnými deťmi v dedine, cítim sa ako obklúčený zmesou hlbokých citov a patetickosti.

Stará mama a mama Barbara sú si veľmi blízke. Barbara hovorí vždy, keď príde stará mama, že aj pre ňu je tento deň sviatkom a nechce vtedy robiť nič, venuje sa len mne a starej mame.

Celý týždeň je čo robiť okolo domu, rodiny, okolo statku. Aspoň v ten deň si trochu oddýchne a vypne od každodenného rytmu života na vidieku.

Keď má k nám prísť stará mama, mama Barbara pripraví vždy tradičné tirolské jedlá. Veľa jedla, aj niečo sladkého, napríklad štrudlu. Tie dve vedia prerozprávať hodiny, majú vždy veľa vecí, ktoré si musia povedať. Prakticky, ako by sa navzájom spovedali. Myslím, že pre mamu Barbaru je to ako taký ventil od všetkých problémov, keď sa môže vyrozprávať s dôvernou priateľkou, akou je stará mama, ktorá ju vie pochopiť. Koniec koncov stará mama prežila dve svetové vojny a videla už všetko, čo sa vidieť dalo. Príbehy a anekdoty, ktoré nám rozpráva so svojou príslovečnou sympatiou a patetickosťou, fascinujú aj mňa. Mám pocit, že budem ešte často počúvať tieto historky.

Keď sa na ne pozornejšie pozerám ako rozprávajú, mám pocit, že majú rovnako mäkké líčka a rovnako sladký úsmev, trochu poznačený ťažkým životom. Niektoré tváre sú ako knihy, možno z nich vyčítať pocity a vlastnosti človeka. Asi by ani nemuseli hovoriť. Ale keď malé dieťa počuje pokojným tónom hovoriť

dospelých, svojich blízkych, je to preň ako príjemná hudba.

Dáva ti to pocit istoty. Ako neviditeľná deka, do ktorej sa zababušíš. A lásku. Nevedomky zaznamenávaš hlasy a pocity, ktoré nevieš ešte rozlúštiť.

Cítim, že som veľmi pripútaný k starej mame, akoby bola mojím vodcom, prostredníkom medzi dvoma svetmi. Medzi svetom mamy Barbary a svetom starej mamy Anny, ktorá za mnou prichádza už 4 roky, raz za dva týždne.

Za tie 4 roky som nikdy nezisťoval, či je mamou. Či otcovou alebo maminou. Určite nie je maminou mamou, pretože Barbara nie je jej dcéra.

Ocko Karl má svoju mamu. Má takmer 90 rokov a žije tu, neďaleko nás v dedine. Stará sa o sliepky a o veľké množstvo mačiek, ktoré máme.

Sviatočný deň sa pomaly chýli ku koncu a začína byť melancholický, ako vždy vtedy, keď sa priblíži večer a stará mama sa musí vrátiť do Bolzana.

Nechcem jej radšej ani podať kabát, možno tak zabránim jej odchodu.

„Nemôžeš zostať spať tu u nás aspoň zopár dní? „

„Rada by som zostala s tebou, ale vieš musím pracovať na mojom hospodárstve a na záhrade pri dome a mám aj syna, ktorý na mňa doma čaká. Uvidíš, prídem ťa znovu pozrieť, dva týždne utečú ani sa nenazdáš.“

Zatiaľ, čo ju odprevádzam na zastávku autobusu, dáva mi posledné rady, a ja vyslovujem svoje želania na naše ďalšie

stretnutie.

Dáva mi bozk na rozlúčku a dlho ma objíma. Potom pomaly vystupuje po schodíkoch do autobusu. Sledujem ju so zmiešanými pocitmi a so stiahnutým žalúdkom. Užívam si každý okamih, ktorý ešte môžem byť s ňou, ako v spomalenom filme, až pokiaľ sa neposadí k oknu. Potom jej zamávam rukou. Autobus sa dá znovu do pohybu, vypustí obvyklý čierny kúdoľ dymu. Tentokrát ide dolu kopcom. Čakám a pozorujem ho, až pokiaľ nezmizne v spleti serpentín a tunelov. Nehybne počúvam ako sa zvuk motora pomaly v diaľke stráca.

V ušiach mám ešte tento ťažkopádny zvuk motora, keď odchádzam zo zastávky s myšlienkou na ďalšiu návštevu. Ale aj tak som rád, že sa môžem vrátiť späť domov k mame Barbare, a tak pridám do kroku.

Pekný deň je vždy ako záblesk, ešte ste ho ani nezačali vychutnávať, a už sa končí. Otvorím bránku na záhradke a idem k vchodu do domu. Barbara práve poliala rajčiny, ovanie ma ich vôňa. Slniečnice sú otočené smerom k slnku, zapadajúcemu do doliny. Tá hľadá k Bolzanu, ako keby chcela odprevadiť starú mamu domov.

V kuchyni zostala vôňa po sladkostiach a dráždi moj apetít. Na stole je autíčko, ktoré mi doniesla stará mama. Pozorne ho zdvihnem a odnesiem si ho do izby. Som už hladný. Na stole je už nachystaná polievka. Navečeriame sa spolu.

Nasledujúce dni sú pokojné, zvyčajná rutina. Až pokiaľ nenastane víkend, presnejšie sobota.

Prišli k nám nejakí ľudia. Elegantná pani Giuseppina a dvaja páni, takisto elegantní. Asi priatelia mamy Barbary, aj keď sa zdá že ich veľmi nepozná. Ich stretnutie však pôsobí dosť neformálne.

Sú to veľmi sympatickí a srdeční ľudia, hlavne jeden z pánov. Ten je veľmi žoviálny a rozpráva vtipy, je to asi jeho špecialita. Pani mi priniesla krásny darček. Lokomotívu na baterky, ktorá sa veľmi rýchlo pohybuje. Pušťam si ju v obývačke, vpredu má svetlo a vydáva zvuk, uhhhhuuuuuuu uhhhhuuuuuuu.

Páči sa mi, keď sa dostane k nejakej prekážke, otočí sa a znovu pokračuje v jazde. Vyzerá ako šialená od radosti. Som uchvátený touto novou hračkou a sústavne počúvam zvuk, ktorý vydáva.

S mamou Barbarou pijú kávu a zhovárajú sa. Aj o mne, však som najmenšie dieťa v rodine. Pani sa na mňa často usmieva a aj ja jej odpovedám úsmevom. Je trochu tajuplná a v očiach je čítam, že už, už mi chce niečo povedať.

Prešlo niekoľko hodín v spoločnosti týchto hostí a nadišiel moment rozlúčiť sa. Pani je do plaču, možno preto, že sa tu u nás cítila dobre.

Je jej ľúto, že musí odísť, ako sa to často stáva tu u nás, už nejaký čas. Keď hostia už odišli, mama Barbara ma silne objíma a pobožká na čielko. Aj ona bola potešená touto návštevou.

„Vieš, vždy ma teší keď niekto k nám príde a keď mu môžem ponúknuť dobroty a našu spoločnosť. Táto pani už u nás raz bola, aj so svojim bratom a priateľom.“

Ja sa samozrejme na to nepamätám. Bol som asi ešte veľmi

malý. Barbara vytiahne niekoľko fotografií, na ktorých sme spolu. Ja som na rukách tejto elegantnej pani. Na ďalšej fotografii sedím na malom červenom šliapacom traktore a mám na sebe červenú bundičku a na hlave bielu vlnenú čiapku.

Potom mi ukáže ďalšie fotografie. Na tých som na prechádzke so štíhlym pánom, v elegantnom obleku. Prechádzame sa ruka v ruke po poľnej cestičke na lúke.

Viem, kde je to miesto, je blízko domu na kopci. Sú tam orechy a divé hrušky. To sú tie, ktoré majú takú trpkú a drevnatú chuť, keď ich ochutnáš. Pokiaľ úplne nedozrejú a nemajú «červené líčka» nedajú sa jesť.

Na inej fotografii som zasa na lúke a trhám kvety spolu s peknou, elegantne oblečenou a učesanou paňou.

Barbara mi vysvetľuje:

„ Táto pekná pani sa volá Miriam a prišla ťa pozrieť aj so svojim manželom Remom. Tie kvety si trhal pre ňu a doniesol si z nich aj mne, pamätáš sa?“

„ Áno, matne sa pamätám ale nie až tak dobre.“

Na okraji fotografie je napísané: "júl 73". Prišli vtedy na oslavu mojich narodenín. Dovŕšil som vtedy 3 roky, teraz mám 4.

Že to bolo v lete je vidieť už z toho, že fotografia je jasná a plná svetla. Toľko svetla môže byť len v júli, aj na lúke plnej kvetov a trávy.

Na ďalšej fotografii sedím na lavičke pod orechom a fotograf, Miriam alebo Remo, s hračkárskym fotoaparátom ma fotografujú.

Musím povedať, že som šťastný. Čím som väčší, tým viac darčiekov mi prinášajú ľudia, ktorí k nám prídu, aj keď ich často ani nepoznám, okrem samozrejme starej mamy Anny.

Len raz, pamätám sa, bolo to minulý rok, stará mama prišla k nám s jedným pánom, na jeho aute, běžovom Fiate 127. Nevedel som, kto je ten pán. Bol skôr štíhly, dobre oblečený. Chceli ma zobrať na okružnú jazdu. Nechcel som ísť, odmietol som nastúpiť do auta. Bolo tam veľmi teplo, ako v saune. Báľ som sa, že má chcú odviezť preč. Začal som zvracať a plakať a neviem čo všetko ešte... chudera stará mama. Keďže ma držala na rukách, na prednom sedadle, musela znášať všetky dôsledky. Snažila sa ma utíšiť, ale kto vie čo si o mne pomyslela. Pán mi podaroval hračkársku pušku, asi aby si ma udobril.

Našťastie to bola iba hračka, lebo inak by som asi urobil masaker. Potom ma uložili na zadné sedadlo, tam aspoň bolo viac miesta. V tom teple sa všetko na mňa lepilo.

Spomínam si na zápach čiernej plastovej koženky sedadiel, rozpálených slnkom. Mal som krátke nohavice a potil som sa. Keď som sa zdvihol, zostal som vždy prilepený k čalúneniu. Ako keby ho namazali lepidlom, aby ma tam udržali.

Tento malý výlet mnou trochu otriasol. Možno preto, že stará mama väčšinou chodievala k nám sama. Vtedy však prišla s tým pánom na aute. Mal som akúsi zlú predtuchu, že prišli preto, aby si ma odviezli preč. Bol by to pre mňa hrozný šok.

Neskoro popoludní sme sa však vrátili domov, k Barbare. Vyskočil som z auta s puškou v ruke, a rozlúčil sa so starou

mamou a s tým pánom. Keď som ich videl, ako odchádzajú na bežovom Fiate 127, odrazu sa dostavil taký melancholický pocit. Bolo mi ľúto, že som sa v aute povracal a že som plakal. Však koniec koncov, prišli ma len pozrieť. Nakoniec som bol rád, aj keď ma kvárila pochybnosť, že ma chceli predať len odtiaľto odviezť.

V krátkom čase som spoznal rôznych nových ľudí, boli vždy milí a dobrí, ku mne aj k Barbare. Asi ma majú radi, aj keď ich vlastne nepoznám.

Keď je človek malý, dospelí si myslia, že mnohé veci, ktoré sa zdajú bezvýznamné, mu uniknú. Dieťa je však ako špongia. Nasáva do seba všetko, niekedy aj nevedomky. Všetky zažité pocity a nadobudnuté poznatky sa zmiešajú do jedného. Obohatia vás, ale mozaiku nemáte skoro nikdy kompletnú.

To som nečakal...

Často sa hrávam s deťmi z dediny a mnohokrát mám pocit, že ma chránia až príliš, akoby som žil v nejakom sne. Oswald a Waltraud sa tu zdajú byť viac doma, ostatné deti ich medzi seba väčšmi prijali. Ja sa cítim trochu iný, ako cudzinec, aj keď obľúbený.

Pred niekoľkými dňami, boli sme vonku a dohadovali sa ako sa budeme hrať, alebo sme vymýšľali nejaký plán... Ja a Oswald sme pritom spomenuli "našu mamu Barbaru".

Vyskočí jedno z detí a vysmieva sa mi:

"Ale čo to vravíš, však to ani nie je tvoja mama."

Hneď som si ani neuvedomil dosah tejto vety, myslel som si že žartuje. Možno to ani nepovedalo zlomyseľne, deti často nechtiac povedia pravdu. Možno ma len chcelo opraviť.

Robil som ako keby nič, ako keby som to už bol vedel, ako keby to bolo samozrejmé. Oswald sa cítil kvôli tomu nepríjemne a po chvíli sme sa vrátili domov. Už bolo aj dosť pozde, takmer po večeri, slnko začalo už zapadať.

Občas, keď som smutný a cítim úzkosť, aj keď pravdupovediac stáva sa to len zriedkavo, stanem sa ešte viac citlivým a neistým.

V takých chvíľach túžim po objatí a láske mamy Barbary a pýtam sa jej:

"Mami, ľúbiš ma? Ty si moja jediná mama, však že nemám

d'alsie mamy." Chcem byt' stale s tebou, nech uz sa stane cokol'vek.

"Ale ano, jasne, ze ta lubim, tu ta vsetci lubime, neboj sa. Ja ta urcite nenecham nikam odist'."

Pre mna je Barbara mojou mamou, je dokonca viac ako mama, je cela moja rodina tu, moje okolie, vsetky deti, ktoré sa so mnou podelili o tuto "moju rodinu" so mnou. Vsetky deti odišli, ja som tu odjakživa, s Oswaldom a Waltraud, dúfam, že tu budem moct' ostac' este dlho.

Teraz žijem s tým, že pravdepodobne nie som vlastným synom Karla a Barbary, asi ma len adoptovali alebo som im zverený do pestúnskej starostlivosti ako ostatné deti, kto vie prečo?

Kde sú moji skutoční rodičia a kto sú, neviem... vlastne, v podstate ani nechcem vediet', toto je moja rodina a hotovo.

Občas zachytím nejaký ten signál... Ale nedám sa premoct' horou otáznikov, snažím sa tvariť, ako by o nič nešlo. Láska celej mojej rodiny mi pomáha nemysliť na to.

Často v nedeľu vystupujeme na Seiserské Alpy. Odvezieme sa tam na Karlovom aute, na žltom Opeli Kadet. Vyzerá ako puding, s ešte teplou kapotou motora, je ako keby bol práve čerstvo uvarený.

Na Seiserských Alpách je krásne. Páčia sa mi Haflingské kone s bielou hrivou. Keď vidím kravy a kone ako sa voľne pasú na lúkach, vyvoláva to vo mne pocit slobody. Kone sú moje najoblúbenejšie zvieratá, majú také melancholické oči. Som šťastný, keď ich vidím ako si užívajú leta v Alpách. Koniec

koncov sú to ich prázdniny.

Je tu veľa horských chát, lúk a kopcov, nekonečné stúpanie a klesanie, s výhľadom na vrch Santner masívu Sciliar, sme takmer vo výške 2000 metrov nad morom.

Chodíme na dlhé prechádzky z jednej horskej chaty do druhej, Karl často stretáva svojich známych a priateľov, pri ktorých sa zastaví na slovíčko.

Ja, s Waltraud a s mamou Barbarou sa posadíme na lúku a dáme si desiatu, Oswald sa k nám pridá len čo zacíti vôňu salámov a syrov.

Na Seiserských Alpách ma najviac fascinuje to množstvo zákrut, ktoré musíte zdolať, aby ste sa dostali sem hore. Ale nakoniec tá námaha stojí za to. Keď vystúpite na plošinu, všetko okolo vás vyzerá ako zelený koberec. Zdravý a čistý vzduch vám dáva pocit, že môžete lietať.

Vrátili sme sa domov z Álp. Sme unavení po celodennom pobyte na čerstvom vzduchu. Dám si, aspoň ja, rýchlu večeru a idem hneď spať. Karl a Barbara trochu pozerajú telku, Oswald a Waltraud dokončujú posledné domáce úlohy. Našťastie ja ešte nemusím ísť do školy, nepáčilo by sa mi byť na hodiny zatvorený v učebni a nad hlavou mať rozsvietené umelé svetlo. Ale o nejaký ten rok to čaká aj na mňa.

V noci nás zobudí hlasné húkanie sirény, a nemyslím tým morskú pannu. Neprestajné, uuuuuuuuu uuuuuuuuu uuuuuuuuu, môže byť tak okolo druhej nadránom.

Je to požiarna húkačka. Vyjdeme všetci na verandu a skúsime

niečo rozoznať v nočnej tme.

Vo vzduchu je cítiť štipľavý zápach, malé kúsočky sadzí, ktoré poletujú vzduchom, sa vznášajú a usádzajú priamo pred nami, na zábradlí verandy.

Oheň je blízko, až príliš blízko, cítiť dokonca sálavé teplo prichádzajúce od požiaru. Hodím pohľad smerom naľavo a vidím vysokánske plamene, ktoré sa týčia k nebu, ako nemilosrdne vo svojej žiare spaľujú drevo. Počujem vrzganie lámajúcich sa trámov, ktoré sa drobia ako kosti.

To naša stodola ide ľahnúť popolom. Počuť revanie sirén, blikajúce požiarne majáky nám prichádzajú na pomoc, cesty okolo údolia sú osvetlené modrými, žltými a červenými svetlami.

Vyzerá to tu skoro ako pri flipperi, alebo na diskotéke s farebnými svetlami. Najväčší problém je, ako zachrániť dobytok v príľahlej maštali od plameňov.

Maštal' a náš dobytok sú náš chlieb, dávajú nám každodenné živobytie. Bez neho sme úplne stratení.

Našťastie prichádza prudký dážď. Ako keby nám samé nebo prišlo na pomoc. Ešte že nie sú ohrození ľudia.

Stiahne sa mi žalúdok, keď vidím všetky tie modré svetlá, ktoré ním prišli na pomoc. Je to veľmi dojímavé. Keď vidím tváre svojich blízkych, neviem zadržať slzy.

Na prvý pohľad to vyzerá ako prírodné divadlo. Ako nejaký výbuch sopky uprostred noci. Ja, Barbara a Waltraud zostaneme v dome, zatiaľ čo Karl a Oswald, spolu s požiarnikmi idú skontrolovať čo sa vlastne stalo.

O niekoľko hodín je požiar pod kontrolou, ale ten nezabudnuteľný a prenikavý zápach sa tlačí aj do domu, aj keď sme všetko pozatvárali. Chudák Karl, pre neho musí byť smutné vidieť ako sa veľká časť jeho námahy, po toľkých obetiach, za necelú hodinu premenila v popol. Nad ráno sa obaja vrátili domov, aby si oddýchli a zotavili sa z toho šoku. Mne sa našťastie podarilo zaspáť aspoň na pár hodín.

Už je konečne ráno, neprší, vidieť už aj trochu slnka, aspoň nás dostane z tej pochmúrnej nálady. Alebo možno lepšie uvidíme, čo zostalo z našej stodoly.

Poobede ma mama Barbara pošle za Karlom a za Oswaldom, aby som im odniesol noviny a desiatu. Sú na mieste katastrofy a ukazujú ho majstrom, ktorí ho budú dávať do poriadku.

Nechce sa mi tam veľmi, mám ešte strach z toho miesta, potom čo som videl v noci ten veľký oheň. Možno ešte horí alebo začne horieť keď tam prídem.

Ale musím povedať, že moja dobrodružná povaha ma núti ísť ihneď a vidieť zblízka, čo sa vlastne v noci stalo. Či kravy a ovce sú ešte celé, alebo či sa upiekli ako na dedinskej slávnosti.

Keď sa opatrne priblížim k miestu, Oswald mi príde naproti. Dám mu noviny a desiatu, už je iste hladný.

Nepochopil som ešte, na čo sú im noviny. Sú to časopisy s obrázkami, aspoň sa mi zdá.

Zdvihnem pohľad smerom k streche, ktorej už niet. Zostala len kostra z najhrubších trémov. Sú všetky čierne a obhorené, vyzerajú ako stavba z uhlíkov, vytvorená nejakým

nepochopeným a rozmarným umelcom.

Kvapky vody, visiace zo všetkých strán, akoby sa nevedeli rozhodnúť, či padnúť do prázdna. Ako keby trpeli závratmi. Štipľavý zápach lakovaného dreva, zhoreného a mokrého, sa šíri zo všetkých kútov. Zapamätám si ho asi do konca života.

Počas môjho krátkeho života, som určite nezažil udalosť, ktorá by ma viac šokovala a ešte nás ja zobudila uprostred noci. Dni sa vlečú pomalým tempom. Nevieť ako sa rozhodli, či znovu postaviť stodolu alebo vymysleli niečo iné. Keď najbližšie stará mama príde, určite jej budem mať o čom rozprávať.

Už sú to dobré dva týždne, čo tu naposledy stará mama Anna bola. Teraz ešte aj tento požiar. Určite odložila kvôli tomu aj najbližšiu návštevu.

Prešli dni, ba aj týždne a po starej mame ani ani slychu. A to mi robí starosti, pýtam sa mamy Barbary:

„Kedy k nám znovu príde stará mama? Už je to dlho čo u nás nebola.“

„Ah, neviem, ešte mi to nepovedala. Hovorila som s ňou nedávno a nevedela mi ešte povedať kedy bude môcť prísť.“

„Dúfajme, že príde. Myslíš, že je všetko v poriadku? Hádám sa je nič nestalo?“

„Ak sa niečo dozviem, určite ti to ihneď poviem. Ale neboj sa, asi len malá veľa roboty, veď vieš, že je teraz zber úrody.“

Z ostatných detí, ktoré tu boli toto leto, už tu nezostal nik. Ešte tak 2-3 týždne a je po lete. Oswald a Waltraud sú stále v škole, od rána až do popoludnia. Karl je celý deň zamestnaný v maštali

a poobede si na pár hodím zdriemne na gauči.

Takže ráno sme, ja a Barbara, stále sami doma alebo v záhrade, keď je čo robiť. Slnečnice sú otočené už k zemi, všetky semenka, v kruhu v strede, medzi vyblednutými žltými okvetnými lístkami im už dozreli.

Ráno sa idem často hrať na námestie. Alebo sa idem poprechádzať okolo nášho domu. Jeden náš sused má krásnu záhradu, tam chodím rád. Je tam cítiť vône všetkých možných rastlín a kvetín, čo tam rastú. Majiteľ mi dovolí vstúpiť do záhrady, kedy chcem. Vchádzam cez čiernu bránku z kovaného železa, plnú elegantných ornamentov, špirál, ruží a ďalších kvetín.

Úzkou cestičkou vyloženou tisíckami malých bielych kamienkov sa vyberiem na prechádzku. Celá je lemovaná kovovými oblúkmi, pokrytými popínavými rastlinami a veľkými farebnými ružami. Ružové, červené, biele, žlté. Keď prejdeš okolo nich cítiš tu opojnú vôňu. Je to ako na cestičke rôznych vôní a exotických rastlín, paliem.

Občas pri okrajoch stretnete sošky veselých trpaslíkov, malých sadrových srniek a fontánky s vodnými hrami. Ako by som bol v nejakej rozprávke. Ani sa mi nechce z nej von. Posadím sa na lavičku a hompál'am nohami. Myslím pri tom na to, prečo ešte stará mama neprišla.

V sobotu je obyčajne deň, kedy ma Barbara dôkladne okúpe v plastikovej vaničke na kuchynskom stole.

Dnes je pondelok ráno a viem, že nemusíme nikam ísť.

Vyjdem z rozprávkovej záhrady, zatvorím bránku s kľučkou, ktorá sa nedá dobre zatvoriť.

Majiteľ tam asi natrel príliš veľa farby. Preto sa zámok len dotkne bránky a nezatvorí sa úplne. Takže bránku len privriem.

Ani som sa veľmi neušpinil. Len som sa prechádzal a posedel som si na čistej lavičke, takže sa nemusím ani umývať.

Zavolám na Barbaru, aby som jej povedal, že už som tu:

„Mami, už som tu, obed je už hotový?“

Nepočujem odpoveď, vojdem cez bránku, pomaly ju zatvorím. Ani táto sa nedá dobre zatvoriť, je trochu zhrdzavená. Otvorím dvere do domu a vojdem. Dám si dolu topánky a mama Barbara mi prichádza oproti, z kuchyne a objíma ma.

Zoberie ma na ruky a niekoľkokrát ma pobožká:

„Viem že ma máš rada, ale stalo sa niečo?“

„Rada ťa bozkávam, vieš, že ťa mám stále rada.“

Trochu ma prekvapila, len som sa išiel trochu hrať na dvor. V jej objatí cítim, že čosi nehrá. Na líčkach jej vidím starosti, melanchóliu a smútok, slzy len z ťažka zadržiava a snaží sa na mňa usmievať.

„Teraz voľačo zjeme a potom ťa oblečiem, lebo musíš odísť s Karlom. Odvezie ťa niekam na aute.“

„A kam musím ísť? Ja chcem zostať tu, nemal som nikam ísť. Ideme len na zmrzlinu?“

„Áno môžete ísť na zmrzlinu a potom neviem.“

Ja zjem len trochu. Ona takisto. Už nás aj hlad prešiel. Uprace stôl a ide zobrať vaničku, aby ma okúpala. Začína to byť akési

čudné. Nie je ani sobota a neušpinil som sa. Postaví vaničku s vodou na stôl. Som vystrašený, akosi mi to všetko smrdí ale premôžem sa a nedám nič najavo. Vravím jej:

„ Mami, ja sa idem znovu hrať na dvor, už nie som hladný.“

Odzrazu začnem vidieť všetko akési zahmlené a rozmazané. Nie, to neprší vonku na okná. To po mojej tvári stekajú slzy, teplé a veľké ako lieskovce. S námahou, medzi vzlykmi, hovorím. Ona mi odpovedá:

„ Nie, teraz sa nemôžeš ísť hrať, možno neskôr. Musím ťa umyť a obliecť, Karl ťa odvezie do Bolzana.“

Silno sa objímame, ako by sme sa nevedeli od seba ani odtrhnúť. Jej slzy mi stekajú na ramená, ktoré sa zmáčajú materinskou láskou.

Sedím v žltej vaničke a Barbara mi prechádza hubkou po ramenách. Potom mi ňou prejde aj po tvári, po očiach, aby mi zotrela slzy. Dokonca sa jej podarí rozosmiať ma, každý jej pohyb hubkou po mojom tele je pohladenie na rozlúčku.

Ešte celkom nechápem, čo ma čaká, ale určite to nie je nič dobré. Myslím, že nadišla tá smutná chvíľa, ktorú som nechcel nikdy zažiť.

Musím opustiť tých, ktorí sú pre mňa mojou rodinou, celým mojim svetom.

Začína mi byť jasné, že aj ja, ako iné malé deti, som tu bol len v pestúnskej starostlivosti, na takmer 5 rokov a teraz nadišla chvíľa kedy musím odísť. Do Bolzana, alebo neviem kam.

Vychádzame z nášho domu s taškou, ktorú Karl položí na

zadné sedadlo. Nie je veľmi veľká a tak sa utešujem, že sa asi čoskoro vrátim. Aspoň táto malá nádej, o ktorú sa rád opriem. Rozlúčime sa s mamou, oči má plné slz. Keď sa posadím do auta, nedokážem sa už ani pozeráť na náš domček. Celou cestou do Bolzana si želám, aby som bol preč len na jeden deň a večer sa mohol vrátiť domov s Karlom.

Počas cesty ja a Karl takmer nerozprávame. Len občas nejaké to slovo. On síce nie je veľmi výrečný, ale viem, že ani nemá veľmi vôľu rozprávať. Keď už prehovorím, tak sa ho spýtam:

„Kde pôjdeme v Bolzane? Ku starej mame?“

„Ideme do Bolzana, musíš teraz zostať tam, čaká na teba tvoj otec.“

V duchu si pomyslím: môj otec? Myslel som si, Karl, že ty si môj otec. Ak je Barbara moja mama... Aha, tak ona asi nie je moja mama...

Prídeme do dedinky pri Bolzane. Zídeme dolu bočnou cestičkou. Karl zaparkuje svoje auto, žltý Opel Kadet, na ľavej strane cestičky. Povie mi, aby som počkal v aute a ide zazvoniť pri vchode do domu, ktorý je sotva vidieť medzi konármi veľkého smreku.

V duchu si pomyslím, že by to mohla byť príležitosť na útek a návrat domov, ale ublížil by som Karlovi. A to by som nikdy neurobil. Je mi jasné, že o chvíľu už neuvidím ani jeho. Odíde na svojom aute a nechá ma tu s neznámymi ľuďmi. Začínam už trpieť nostalgiou, stiahne sa mi hrdlo, najradšej by som ušiel. Mohol by som otvoriť dvere a schovať sa do kufra. Tak by ma

Karl nenašiel, vrátil by sa domov a odviezol so sebou.

Aha, už sa vracia, vyjde von cez bránku a nasadne do auta.

„ Nikto nie je doma, záhradník mi povedal, že sú všetci na poli, ideme sa tam pozrieť.“

Ideme k poliam. Je tam veľa jabloní so žltými a červenými jablkami. Je ich fakt veľa, ale veľmi ma to teraz nezaujíma. Zehneme doľava, pomaly pokračujeme cestou, na ktorej je plno dier a blata. Opel Kadet sa zastaví. Karl mi vezme tašku zo zadného sedadla. Nechce sa mi von z auta, akosi sa hanbím. Karl sa pozdraví pánovi a za ním vidím prichádzať moju usmiatu starú mamu, ktorá ma objíma a hladí.

„ Ahoj, stará mama, konečne ťa vidím. Prečo si k nám už neprišla na návštevu? Musela si pracovať?“

„ Áno, miláčik, nepodarilo sa mi už prísť za tebou, ale vedela som, že ťa tu teraz uvidím.

Ešte dobre, že som tu stretol ju. Aspoň viem, s kým tu budem. Veď nepoznám nikoho z týchto ľudí. Karl sa nahne ku mne a pozdraví ma. On je človek z hôr a je jasné, že nemôže veľmi ukazovať na obdiv svoje city. Ale je mu ľúto, že ma tu musí nechať a odísť preč sám. Aj keď sa všemožne snaží, aby to zakryl. Je taký dobrák, že by neublížil ani muche. Je stále pokojný. Srdce mi plače, keď ho vidím odchádzať.

Ja som celý deň niekde bokom, aj keď blízko starej mamy. Sedím na zemi a pozorujem ju ako zbiera mrkvu, baklažány a rajčiny.

To ma trochu rozptýli a už sa necítim až taký opustený, keď

som pri nej. Ten pán, čo nás privítal je syn mojej starej mamy. To je ten, čo má béžový Fiat 127. Teraz si spomínam, vidím aj auto pri dome. Takže pán Remo je môj otec.

Neverím tomu veľmi. Mám už Karla, a teraz ešte aj Remo, sú dvaja? Čudné... Tu všetci usilovne pracujú. Oberajú jablká, marhule, slivky. Stará mama zbiera rôznu zeleninu a je tu aj Remo.

A Miriam, pekná pani s elegantným účesom, ktorá ma prišla pozrieť spolu s Remom na moje 3. narodeniny, keď mi podarovali hračkársky fotoaparát. Fotografie, čo mi ukázala Barbara, na ktorých zbieram kvety pre ňu a pre Miriam.

Odrazu je už večer, slnko už dávno zapadlo a začína mi byť trochu zima na nohy. Mám ešte krátke nohavice a som dosť ufúľaný od zeme. Ako by som sa rád teraz okúpal v Barbarinej vaničke, veľmi mi chýba. Myslím, že budem teraz musieť zostať tuná, nejaký čas. Ak je ten pán Remo môj otec, tak to asi znamená, že už nepôjdem ku Barbare a k mojej rodine. Dnes v noci, keď budú všetci spať, presvedčím starú mamu, aby ma zobrala preč odtiaľto, alebo ujdem sám, určite.

Vrátim sa do domu môjho otca a mojej starej mamy na béžovom Fiate 127. Spomeniem si na ten deň, keď ma prišli zobrať na výlet. Vedel som, že niečo v ten deň nehralo, cítil som to. A teraz som tu, znovu v 127-čke, kde som sa povracal.

Ale teraz mi je trochu sympatickejšia. Nevieam, ale akosi ma roznežní, je ako ja. S tou svojou béžovou farbou, kovovými nárazníkmi a čalúnením z lacnej, čiernej koženky, sem-tam

rozpáraným.

Prídeme k domu, vojdeme do veľkého dvora obkoleseného záhonmi ruží. Je tam aj vinica so stolom a dvoma lavicami pod pergolou.

Príde mi do plaču a chce sa mi zvracať, ale nedokážem to. Skoro nič som nejedol. Nieкто ma zobral na ruky. Ale, kto je to, neviem, vidím len jeho ramená. Veľmi sa rozplačem, až ma z toho začne bolieť hlava. Zaborím tvár do ramien, toho človeka, čo ma zobral na ruky. Sem tam otvorím uslzené oko a pozriem, kto je okolo nás a kde sme.

Vidím ďalšie deti, s prekvapeným pohľadom, ktoré ma chcú utešovať, zopár dospelých, ktorí prejdú okolo a pohladia ma.

Vyjdeme po schodoch. Sú zo svetlého mramoru. Zastavíme sa na prvom poschodí pred hnedými dverami. Sme tu, vojdeme do malého bytu, celkom príjemného, aj keď ho zatiaľ nedokážem veľmi oceniť.

So starou mamou niečo zjeme. Potom si rýchlo vyčistím zuby a ide sa spať. Ja so starou mamou na manželskej posteli. To ma trochu upokojí. Je to prakticky po prvýkrát, čo spolu spíme. Ak by so tu mal odteraz zostať, mohol by som bývať v jednom dome s mojou starou mamou, to je zatiaľ jediná dobrá vec na celej tejto situácii.

Zaspím skoro ihneď, ruka v ruke so starou mamou. Na veľkej vysokej posteli by som sa najradšej zhováral so starou mamou a porozprával by som jej veľa vecí. Ale som taký strašne unavený... Tento deň bol pre mňa naozaj veľmi náročný, ťažký a stresujúci.

Toto bude odteraz pre mňa moja nová rodina, nová situácia, na ktorú si budem musieť zvyknúť a pomaly sa jej prispôbiť.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.